

Az irániak sejtették, mi vár rájuk

Irán történelmi városát, a hatalmas kiterjedésű Bámot ért földrengés képsorai bejárták a világot. Több mint félszáz országból érkezett segítség a katasztrófa sújtotta országba. Köztük volt a Magyar Speciális Mentők alakulata is. Vezetőjükkel, a különleges mentőként több árvizet, földrengést (Kolumbia, Törökország, India, Olaszország, Ausztria) megjárt Pavelcze Lászlóval az ott tapasztaltakról beszélgettem, valamint a katasztrófák helyszínén hivatásból, ingyen segítő speciális mentők sanyarú anyagi helyzetéről.

– Mít tapasztaltak a térdig érő városként emlegetett Bámában? Milyen feladataik voltak?

– Öt földrengés sújtotta területen voltam eddig, valamennyiszer kutató-mentő feladattal. Ezúttal nem. Az egészségügyi ellátásban vettünk részt, a sérültekkel, betegekkel foglalkoztunk. A Vörös Félhold kijelölt nekünk egy bizonyos területet. Sokszor fordult meg a fejünkben, hogy szívesen mennénk a romok közé, hatalmas volt a földrengés pusztítása. Rengeteg sérült volt. Egy szülést is majdnem levezettünk, a problémát az okozta, hogy mindössze hét hónapos volt a magzat, és az ottani körülmények közt kockázatos lett volna világra segíteni.

– A földrengéstől számítva mennyi ideig lehetett valószínű, hogy túlélőket találjanak a romok alatt?

– Öt-hat napig. Általában ennyi ideig van reális esély élve megtalálni valakit. Egyszer Törökországban kilenc nappal a katasztrófa után akadtunk egy emberre. Most Iránban is találtak egy válságos állapotú túlélőt, tizenhárom nap után. Hihetetlenül szerencsés véletlenek, sajnos nem ez a jellemző.

– Hol volt a rengés epicentruma?
– A városközponttól ötven kilométerre. Ám a tektonikus lemezek annyira beremegtek, hogy óriási területen mindent elpusztított a rengés. Bám 2500 éves vára – mint valamennyi épület – a földdel egyenlővé vált. Egyébként van egy főút, amelynek az egyik oldalát egy hasonló földrengés háromszáz évvel ezelőtt teljesen elpusztította. A helyszínen úgy érzem, az irániak valamennyire számítottak egy ilyen katasztrófára. Pe-

dig az építési stílusuk azóta sem változott, főként vályogvetett téglás házak épültek. Bám amúgy nem volt nyomornegyed a rengés előtt. Tető ugyan nincs a fejük felett a helyieknek, de példás, hogy kormányuk gondoskodik róla, hogy ne éhezzenek. Irán a rengés után rögtön elfogadta a külföldi segítséget.

– Hogy viszonyultak a helyiek a segítségükre siető idegenekhez?

– Hihetetlenül kedvesek, barátságosak voltak. Annak ellenére, hogy Irán amúgy zárkózott ország, kevés külföldi él ott, a turisták is csak mérsékeltten látogatják. Most hirtelen tízezer idegen érkezett a helyszínre, majd ötven országból. Ez hatalmas nyitás. És dicsérendő, hogy nem akarták ezt a hatalmas katasztrófát öncélul megoldani, és elfogadták a külföldi segítség nagy részét. Izrael volt a kivétel, őket nagyon nem szeretik az irániak. Azokat sem engedték be több külföldi mentőalakulatból, akiknek izraeli pecsét volt az útlevelében.

– Minden más ország segítségét elfogadták?

– El. Még az amerikaiakét is. Ám az óriási visszatetszést váltott ki a helyiekben, gusztustalannak tartották, hogy az amerikaiak katonai gépekkel, a hadsereg egyenruhájában érkeztek.

– Utalt rá, volt már olyan ország is, amely egyáltalán nem kért a külföldi segítségből.

– Például Salvador, a földcsuszamláskor. Amennyiben egy ország nem kér más országtól segítséget, nincs joga a külföldieknek odamenni, hiába akarnak a mentésben részt venni. Volt, hogy Görögországból egy földrengés alkalmával a repülőtérrel zavarták haza emiatt a magyar mentőalakulatot.

– Hogy történik egy speciális mentőalakulat kiküldése a helyszínre?

– Mihelyt tudomást szerzünk egy katasztrófától, írásban felajánljuk a segítségünket az országnak.

– Úgy tudom, nemhogy pénzt nem kapnak egy útért, még önöknek van tartozásuk jelenleg is.

– A mostani utunk miatt nincs tartozásunk. Kétféle forintba került hét ember számára. A Magyar Baptista Szeretetszolgálat, a Szamaritánus Mentőszolgálat és sok egyéb kórház, szervezet vállalta rá a fedezetet.

– Hivatalos mentői tevékenységük mellett ingyen teszik kockára az életüket. Miért csinálják?

Pavelcze László, a Magyar Speciális Mentők vezetője

– Mert ez a hivatásunk. Ez az életünk.

– Milyen anyagi helyzetben vannak a Magyar Speciális Mentők?

– Pillanatnyilag hárommillió forint adósságot görgetünk maguk előtt. December 31-ig 270 fős állományunkat hatvan főre csökkentettük.

– Állami támogatást nem kapnak?

– Nem.

– Más országok – gondolom – megbecsülik speciális mentőseiket.

– Németországban évente egy bizonyos összeget ad az állam a karitatív szervezetek mindegyikének. Normatív támogatást. Évi tízmillió forintból mi is tudnánk biztosítani munkatársainknak az alapvető feltételeket, tudnánk vásárolni korszerű felszereléseket,

ha már hivatásos mentők és szabadidejükben az életüket kockáztatják. Egyébként Iránban tíz-tizenkétféle forint értékben hagyunk a Vörös Félhold számára felszereléseket. Sátorokat, aggregátorokat, ágyakat, egészségügyi kellékeket.

– A többi – köztük a szintén sok katasztrófát megjárt miskolci – alakulat helyzete milyen?

– Hasonló. Három elismert, jelentős alakulat van Magyarországon: a Miskolci Spider Mentőcsoport, a Központi Különleges Mentőszolgálat és a mienk. Sok egyéb kis csoport is megjelent, amely speciális mentőként tünteti fel magát, de még semmit nem bizonyítottak. Nem jó dolog, ha egy katasztrófa helyszínére esetleg szakértetlen, tapasztalatlan mentősök mennek. Ők úgy mond lelkes amatőrök. Nem mondom, hogy mi profik vagyunk. De azért van különbség. És fontos, hogy tanulni – is – meggyünk egy katasztrófa helyszínére.

– A sajtóban megjelent, hogy rivalizálnak a többi alakulattal, és rossz a viszonyuk.

– A Népszabadság nemrég közölt egy meglehetősen inkorrekt cikket a speciális mentőkről. Olyan állítások voltak benne, amelyeknek semmi köze a valósághoz. Olyan dolgokat adtak a számba, amiket sohasem mondtam. Például, hogy árvereztetjük a terepjáróinkat.

– Ön is mondta, hogy nehéz anyagi helyzetben vannak.

– Igaz. De szó sincs a terepjárók árverezéséről. Meg az is benne volt az írásban, hogy a Miskolci Spider Mentőcsapattal rivalizálunk, igen rossz a viszonyunk, és hogy lelkes amatőröknek tartjuk őket. Az előbb említettem, kik a lelkes amatőrök. Szó sincs róla, hogy a miskolciak. Nem értem, mi szükség van az ilyen írásokra.

Horváth Ádám

Draskovics megtakarít?

A minap a kijelölt pénzügyminiszter bejelentette, hogy az államháztartás hiánya 3,8%-ról 4,8%-ra nő, valamint a központi költségvetésben meg kell spórolni legalább százötvenmilliárd forintot. A bejelentés körül nagyra csaptak a hullámok, mindenki nyilatkozott, Orbán még egy más, hozzáértőbb személy jelölését is felvetette. Éppen csak azt a kérdést nem tette fel senki, aki már látott költségvetést, hogy hova megy el ez a legalább 250 milliárd forint. Márpedig, ha az egyik oldalon a hiányt növelik, és még megszorításokat is alkalmaznak, az így keletkező forrást valamire fordítani illik. Draskovics úr egyetlen területet sem nevezett meg olyat, ahol többletforrásokat költenének el. Mi több, az összes hozzáértő hallgat, mint az a bizonyos a fűben, mert tudják: kié lesz a pénz. A globális háttérhatalom még a Fidesznek sem engedi meg, hogy kimondja az igazat, persze azért ez nem is olyan nehezen, de kideríthető.

A Magyar Nemzet január 10-i számában a PM-re hivatkozva közli, hogy a jelenlegi államadósság 10 450 milliárd Ft. Ez egy horribilis szám, gyakorlatilag mindannyian egy-egy millióval tartozunk a bankoknak és a külföldnek. Ez még magában nem lenne ok a költségvetés illetően módosítás nélküli átalakítására. Az elfogadott költségvetésben jelenleg az államadósság kamatai-

nak rendezésére 761 milliárd Ft szerepel, törlesztésre egy fillér sem. Nem nagyon hihető, hogy az idén nem lesz lejárt hitel, amit vissza kell adni. Mint ahogy az sem, hogy a tízezermilliárdnak csak ennyi lenne a kamata a mai viszonyok között, s hogy a deviza-, azaz euróhiteleknel nem kell számolni a forint további gyengülésével.

– Még mindig túl magas! Ócsítani, ócsítani a forintot!

A kormány nem meri elvállalni, hogy a jelenlegi hiány mértékét 110 milliárddal meghaladó adósságcsökkentést, ami az összes kiadás 12,5%-a, további két-háromszázmilliárddal megemeli. De az ellenzék sem szól, mert a nemzetközi pénzügyi haragját most, az EU-s választások előtt

még egy pillanatra sem meri maga ellen kihívni. A magyar nép érdeke, az eladósodás megállítása egyetlen pillanatig sem érdekli a politikai elitet. Az elmúlt tizennégy év kormányai semmit sem tettek az adósságterhek csökkentésére, sőt a minap olvastam, hogy az adósságkezelő központ felvett egy 500 millió eurós rullírozó jellegű hitelt. Ez pedig azt jelenti, hogy az adósi besorolásunk beláthatatlan mértékben romlott, ezáltal csak rövid lejáratú, magas kamatozású hiteleket kapunk. Nos tehát ezért kell a megszorítás és a nagyobb államháztartási hiányt előrevetíteni. Az is lehet, hogy ez a pénzügyi katasztrófa az oka a korábbi pénzügyminiszter menesztésének, csak azt nem értem, hogy a Magyar Köztársasági Társaság korábbi elnöke, a jelenlegi miniszterelnök ezt eddig, hogy nem vette észre, és magára nézvést a szankciókat miért nem alkalmazza. Vagy az is lehet, hogy Medgyessy nem annyira tehetségtelen, mint amilyennek mutatja magát, sőt megbízói, a nemzetközi pénzügy számára még egyenesen zseniális is. Bizonyos fokú zsenialitás nélkül nem lehetne elterelni a figyelmet a való gazdasági és pénzügyi folyamatokról. Fel kellene már a magyar többségnek ébredni, hova vezet benünket ez a zsenialitás: az EU-n belül kiszolgáltatott adósrabszolgák világába.

Csurka Endre

Liberális út, liberális csatorna

A Baross tér sötét sarkában elhelyezett Baross-szobor méltó helyre kerülését Marsi Péter Pál, a fővárosi MIÉP frakcióvezető-helyettese 1995 óta folyamatosan szorgalmazza. Kérdéseire és interpellációira kiterő válaszok sorozatát kapta. Volt itt már tervpályázatról szó, hivatkoztak a DBR-metrol tervezésekre, amelynek egyik megállója a Baross teret érintené, s annak rendezésekor figyelembe veszik a javaslatot, ám ez idáig a szavakat még véletlenül sem követte érzékelhető változás.

A kérdéssel a Közlekedési, Hírközlési és Vízügyi Minisztériumnak nevezett szaktárca is foglalkozott 1996-ban érintőlegesen, amely aztán pénzügyi hiányra hivatkozva rövid úton le is spórolta az asztalról az ügyet. Mindezt olyan finom eleganciával, hogy természetesen közben szót ejtettek arról is, miszerint „nem kétséges, hogy a magyar közlekedés- és iparfejlesztés egyik legnagyobb személyiségének 150. születési évfordulóját méltó módon lehetne megünnepelni azzal, ha a szobor ismét a vasminisztert valóban megillető helyre kerülhetne.”

Az a bizonyos évforduló pedig öt éve volt. Marsi 1998-ban már harmadik éve kérte a szobor, a vasminisztert megillető helyre kerülését. Az esztendő egyébként több szempontból is jelentős volt, hiszen Baross Gábor szobra akkor volt éppen százéves, 125 éves Budapest megalakulása, és 48-as forradalmunk szintén 150. évfordulóját ünnepeltük. Úgy tűnik azonban, kevés volt a többszörös évforduló.

A MIÉP-es városatyja szerint nincs is min csodálkozni, hogy nem tesznek semmit, miután, Demszky Gábor főpolgármester az egyik napilapban nemrégiben így nyilatkozott: „Az, hogy utakat, csatornákat, vagy metró építünk, nem véletlen döntés, hanem a liberális politikán alapszik.” – Valószínű, hogy a liberális út nem vezet sehova, a liberális csatornáknak sennyviz folyik, ez nem újdonság. Liberális metró pedig még egy centimétert sem épült – jegyezte meg Marsi Péter Pál.

– neva –